

gift for Statskassen, idet Retsbetjentene maatte holdes skadesløse for idetmindste endeel af de Indtægter, de nu have af Sportler, men den vilde ogsaa medføre Affavn af en Indtægt, som Staten nu har, og som ikke er ubetydelig. Jeg vil for det Første henvisse netop til det Afstnit af Sportelreglementet, som den ærede Spørger oplæste. Det er jo langt fra, at Retsbetjentene faae alle Indtægter af de Sportler, som der ere omtalte; det er kun af Boer indtil et Beløb af 24,000 Rd. Statskassen har fremdeles Indtægten af alle de Sportler, der benævnes pro mille-Gebyrer; endvidere 20 pCt. af alle de Sportler, der betales til Retsbetjentene, den saakaldte 20 pCt. Afgift; denne udgjorde allerede i 1841 henved 50,000 Rd., og jeg er overbevist om, at den for Diebliffet udgjør 100,000 Rd. Denne og de øvrige Indtægter, Statskassen har igennem Sportelvæsenet, udgjøre, antager jeg, mellem 200,000 og 250,000 Rd. — nærmere kan det ikke let angives, da det nuværende Finantsbudget opgiver den i Forbindelse med Departementsportlerne, og tilsammen udgjøre begge disse c. 330,000 Rd. Men naar Sportelvæsenet skulde omordnes, vilde et af de første Punkter, hvorpaa Opmærksomheden maatte rettes, være det, at inddrage den Afgift, som Staten oppebærer igennem Sportlerne, hvilken dog, som sagt, udgjør en saa væsentlig Indtægt, at Staten maatte holdes skadesløs for Affavnet af den. Kommer dertil endnu, at Staten skulde bidrage væsentligt til Retsbetjentenes Lønning, da vil det let sees, at Omordningen af Sportelvæsenet vilde medføre meget betydelige Udgifter for Staten, maastee endog mellem 4 og 500,000 Rd., og en saa stor Udgift have i de Mindste de hidtilværende Finantsbestyrelser ikke villlet indlade sig paa. Det er nemlig ikke noget nyt Spørgsmaal, her er reist, det har gjentagne Gange været gjort til Gjenstand for Forhandling mellem det forrige Cancelli og Finantsdeputationen og senere mellem Justits- og Finantsministeriet. Allerede i 1842 blev der reist Spørgsmaal derom af Provindsstænderne, og Sagen blev dengang forhandlet mellem Cancelliet og Finantsdeputationen, men denne sidste erklærede, at Finantserne ikke kunde undvære de Summer, som vare nød-

vendige til at gennemføre denne Reform. Sagen blev atter i 1846 gjort til Gjenstand for Forhandlinger, men med det samme Udfald. I 1854 blev den paany bragt paa Bane, men Finantsministeren erklærede, at han ikke uden den største Nødvendighed vil indgaae paa denne Reform. Men en saadan Nødvendighed foreligger ikke. Der kan være enkelte Gebyrer, der kunne være ubillige; men Sportelreglementet er et heelt System; der kan ikke saaledes udsøndres enkelte Dele deraf og undtages Reformer, medens de øvrige blive staaende. Altsaa, den væsentligste Hindring for en Reform er den finantsielle Side; men Nødvendigheden for en Forandring vil derimod foreligge, naar Retspleien engang skal ordnes, og da vil der være Leilighed til en fuldstændig Omordning af Sportelvæsenet. Dette gjælder med Hensyn til det oplæste Spørgsmaal i dets Almindelighed.

Den ærede Spørger har dernæst spurgt, om Ministeren dog ikke vil være betænkt paa at træffe en midlertidig, mere paa Billighed grundet Bestemmelse for Skifteforvalterens og Skifteskriverens Salarium ved med Gjæld behæftede Dødsboers Behandling, saaledes at Gebyrene beregnes efter Formuens virkelige Størrelse. Som jeg allerede har yttret, maa jeg ogsaa bevare denne Deel af Forespørgselen benægtende. Efter den Beregningsmaade, som den ærede Spørger har antydet, vilde det jo kunne tænkes, at Skifteforvalteren ikke fik den ringeste Indtægt af saadanne Boer. Naar Gebyrerne skulle beregnes efter Formuens virkelige Størrelse, saa fik han, hvis Boet gik lige op, jo ikke det Mindste; eller, hvis Boet gav et Overflud af f. Ex. 100 Rd., vilde han for Behandlingen af et Bo, der har givet ham Ugers, ja maastee Maaneders Arbejde, jo faae en veen Bagatel. Men til en saadan Ordning af Sagen forekommer der mig aldeles ikke at være nogen Anledning. Det er jo dog en meget billig Fordring saavel fra Retsbetjentenes som Statens Side, at den, der giver Anledning til et Arbejde for vedkommende Retsbetjent, maa betale dennes Uleilighed ved et saadant Arbejde. Noget Gebyr maa han altsaa betale. Nu kunde det vel synes, at denne Bestemmelse kunde noget modificeres,